

A
ROMANA legszebb
történetei
Széles a világ
– nagy a szerelem

Skócia

Catherine O'Connor

Skót whisky

Jessica Hart

A hercegnők nem sírnak

Maggie Cox

A jószívű skót

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Catherine O'Connor, 1994 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A Júlia 163. eredeti címe: Mandate for Marriage (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Marton Margit

© Jessica Hart, 2011 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A Romana 543. eredeti címe: The Secret Princess (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Maggie Cox, 2007 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A Romana különszám 36. eredeti címe: The Millionaire Boss's Baby (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Márk

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 28. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-698-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

• Előfizetés: www.lapot.hu/regenyek

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Catherine O'Connor
Skót whisky

1. FEJEZET

Afeltűnő sötétvörös sportkocsi csikorogva fordult be a kavicsos udvarra. Fiona Davis idegesen figyelte a hirtelen lefékező járművet. Fájdalmas emlékek rohanták meg. Amikor a vezető felőli ajtó kinyílt, az asszony kissé visszahúzódott. Nem akarta, hogy a férfi észrevegye... még nem. Tisztes távoból nézte, mi történik. Bill éppen kiszállt, visszahajolt az aktatáskájáért, majd erélyesen becsapta az ajtót. Igen, gondolta a nő, ez is a heves természetére vall.

Elhagyta a figyelőhelyét, hozott egy pohár vizet, és bevett egy tablettát. Erősödő fejfájása egyértelműen jelezte belső feszültségét. Vállát néhányszor felemelte, majd leengedte, hogy ellazítsa az izmait, azután haragtól összepréselt ajakkal és dobogó szívvel az ajtóhoz ment. A múlt héttől kezdve szakadatlan idegeskedésben telt az élete.

Hihetetlenül felizgatta Bill rideg hangú levele, melyben a férfi bejelentette, hogy visszatér, most pedig az elkerülhetetlen vita tudata tette nyugtalanná.

Mély lélegzetet vett, majd ajtót nyitott. A férfi háttal állt neki, és így még magasabbnak tűnt, mint ahogy Fiona emlékezett rá, ráadásul ijesztőbbnek is. Bill hirtelen megfordult, arcán csodálkozás látszott, tekintete fürkészően mérte végig az asszonyt.

A következő pillanatban azonban már vidáman csillant meg kék szeme, miközben sűrű szőke haját egy kisfiús mozdulattal hátrasimította.

– Szervusz, Fee!

A fiatal nő bizalmas beceneve hallatán összerezett. Bill meleg, kissé érdes hangja, sajátos amerikai hanghordozása egy sereg, elfeledettnek hitt emléket ébresztett fel benne. Fiona szíve egyre hevesebben kezdett el dobogni, hiába próbálta meg kétségbeesetten kordában tartani gondolatait és érzéseit.

Öt hónapja nem látta a férfit, öt hosszú, kínokkal teli hónapja! Ezalatt mindennapos vendége lett a bánat, a fájdalom és a teljesen hiábavaló önmarcangolás. Mégsem hagyta, hogy teljesen legyűrje a keserű csalódottság, óriási akaraterővel túltette magát a férfi árulásán, és ami még ennél is fontosabb, fenntartotta a családi vállalkozást – legalábbis mostanáig.

– Szervusz, Bill! – üdvözölte a férfit nyugodt, tartózkodó hangon, semmi jelét sem adva a benne dúló érzelmi zűrzavarnak. – Hogy vagy?

Kezet nyújtott neki, de olyan mozdulattal, hogy jó előre világossá tegye, most csupán üzleti találkozásról van szó.

A férfi előbb az asszony arcára, azután előrenyújtott jobbára pillantott, végül fanyarul elhúzta a száját, és jó erősen megszorította a kezét.

– Köszönöm, remekül. Soha nem voltam jobban. És te? – tudakolta mosolyogva, miközben Fiona kezét a szükségesnél egy kicsit tovább tartotta fogva, és hüvelykujjával könnyedén végigsimított az asszony lüktető pulzusán. Fiona úgy érezte, a férfi érintésétől villamos áram fut keresztül a testén, ezért gyorsan visszahúzta a kezét.

– Kitűnően – válaszolta, majd hátrébb lépett, hogy Bill bemehessen mellette.

– Pedig nem úgy nézel ki – jegyezte meg a férfi, mellőzve minden udvariaskodást.

– Pedig nagyon is jól vagyok – bizonygatta Fiona.

– Lefogytál – jelentette ki a férfi szárazon. Hangjából hiányzott az a meghitt melegség, amelyet Fiona olyannyira megszokott.

– Ezt bezzeg rögtön észrevetted! – vágott vissza csípősen az asszony. – Igaz, a legtöbb férfi általában a karcsúbb nőket szereti, és így voltál ezzel te is.

– Nekem úgy tetszettél, ahogy megismertelek. De ez nem számít, nagyon megváltoztál azóta – jegyezte meg Bill elgondolkodva.

– Felnőtt lettem, ha erre gondolsz.

– Felnőtt! – gúnyolódott a férfi. – Például nem fogadtad a hívásaimat Amerikából. Ez szerinted

érett viselkedésre vall?

Billből olyan hevességgel törtek ki a szavak, hogy Fiona egy pillanatra komolyan megijedt.

– Én nem több ezer kilométeres távolságból akartam veled beszélgetni, hanem azt szerettem volna, ha hazajössz hozzám – felelte szemlesütve.

– Közbejött valami – vonta meg a vállát most már lehiggadva Bill. Látszott rajta, semmi kedve bővebb magyarázatot adni.

Az asszony sem mert tovább kérdezősködni, végül is ő nem volt hajlandó elutazni vele az Egyesült Államokba, hogy megismerkedjen a családjával. Pedig ez lehetett volna a nászútjuk, Fiona azonban úgy érezte, egy kis gondolkodási időre van szüksége, miután Andrew elmesélte neki a férjéről a teljes igazságot.

– Annak idején sokat adtál magadból, de érdekes módon egyre gazdagabb lettél tőle. Most viszont teljesen bezárkózol, és szemmel láthatóan csak sorvadsz napról napra. Mi bajod van, Fee?

– Bill aggódó hangja sehogy sem illett dühös pillantásához.

– Még kérded? – csattant fel Fiona. Hiszen a férfi hibájából ment tönkre az élete.

Elvégre Bill akarta mindenáron átvenni a whiskylepárló üzemet. Az asszony pedig kétségbeesetten harcolt ezellen, igazságtalan, egyenlőtlen küzdelemben. A hosszú hónapok alatt felőrlődtek az idegei, elment az étvágya, sőt már aludni is alig tudott éjszakánként. Most pedig, úgy látszik, hiábavaló volt az összes szenvedése.

– Mindig talányokban beszélsz, Fee. Nézd, természetesen én is tudom, hogy valami végzetes félreértés megmérgezte a kapcsolatunkat, de egyszerűen nem akarom elhinni, hogy ne tisztázhatnánk egymás közt a dolgot – lágyult el hirtelen a férfi hangja, és Fiona egy pillanatra elbizonytalanodott.

– Az idő aligha alkalmas most arra, hogy személyes dolgokról beszéljünk – gyúrte le végül gyengeségét az asszony.

– Úgy gondolod? Pedig én a házasságunkat mindennél fontosabbnak tartom.

– Kár, hogy ez nem öt hónappal korábban jutott az eszedbe – válaszolta élesen Fiona. Remélte, gúnyos megjegyzése Bill elevenébe talál, de csalódnia kellett, mert a férfi teljesen közömbös maradt. Az asszony idegesen végigsimított a szoknyáján. – Hagyd abba az alakoskodást! Csakis azért vagyunk itt, hogy a szeszfőzdeiről beszéljünk, semmi másról.

Fiona megpróbálta eljárítani a hüvös, higgadt üzletasszonyt, de közben egyfolytában rettegett, hátha kiesik a szerepéből.

– Szerinted melyikünk alakoskodik kettőnk közül? – kérdezte Bill gúnyosan.

Az asszony nem válaszolt. Világosan érezte, ha nem tereli azonnal más mederbe a beszélgetést, menthetetlenül lelepleződik a férfi előtt.

– Menjünk fel az irodámba! – váltott tehát témát minden átmenet nélkül, és a homlokából zavartan félresimított egy gesztenyebarna tincset.

Bill bizonyos meglepéssel nyugtázta ezt a mozdulatot. Fiona nyilvánvalóan nem olyan nyugodt és szenttelen, mint ahogy azt kifelé mutatja.

– Rendben van – egyezett bele a férfi. – Ma reggel kimondottan tette késznek látszol.

– Szeretek minél hamarabb túlesni a kellemetlenségeken – vetette oda Fiona mérgesen, miközben azt kívánta magában, bár előbb átlátott volna a szitán, akkor nem fajulnak idáig a dolgok.

Bill győztesként tért vissza, és most csupán a hadizsákmányt akarja elvinni.

– Tehát észhez tértél végre? – kérdezte a férfi, majd gúnyosan folytatta: – Remélem, most már tényleg tisztában vagy a helyzetteddel.

– Mi az hogy! – vágta rá dühösen az asszony. – A napnál is világosabban látom, miért vettél el feleségül, és miért maradtál olyan sokáig Amerikában.

– Ezt kétlem, Fee. Ami az utóbbi illeti, többek között azért nem jöttem vissza korábban, hogy neked segítsek – felelte a férfi nyugodtan.

– Talán inkább azért, hogy a családom vállalatát megkaparintsd – ellenkezett Fiona keserűen.

– Ami pedig a házasságkötésünket illeti...

– Senki sem kényszerített rá. Önként jöttél hozzám feleségül, ezt ne felejtsetd! – szakította félbe

Bill.

Keserű harag öntötte el Fionát, amikor arra gondolt, mennyire kisajátította őt annak idején a férfi, ő pedig milyen készségesen adta oda magát neki. Nagyon nyelt.

Gyűlölöm ezt az embert, gondolta, gyűlölöm a képmutatását, az álnokságát, de leginkább azt, hogy még mindig fájdalmas vágyakozást tud ébreszteni bennem!

– Maradjunk a tárgynál! – vetett véget jéghideg hangon a beszélgetésnek.

– Ahogy óhajtja, asszonyom! Így legalább pontot tehetünk ennek az egész kellemetlen ügynek a végére – felelte a férfi, mit sem törődve azzal a fájdalmas kifejezéssel, amely egy pillanatra megjelent a nő arcán.

– Tehát valóban a szeszfőzde az egyetlen, ami még összeköt minket – szögezte le Fiona hűvösen.

– Amennyire a dolgok megváltoztak...

Bill hangja érdes volt, és Fionában néhány másodpercre feltámadt a lelkiismeret-furdalás. Igyekezett lépést tartani a férfival, miközben oldalról feltűnés nélkül szemügyre vette. Bill kimondottan üzleti tárgyaláshoz öltözött, és kitűnően állt rajta a remekbe szabott szürke öltöny, a hófehér ing, a sötétvörös nyakkendő. Az asszony tekintete egy pillanatra megakadt elegáns bőrtáskáján. Ideges remegés futott végig a testén, mert pontosan tudta, miféle papírokat tartalmaz. Innentől kezdve már csak elkeseredett dühöt érzett.

– Nyilván sikeres volt az amerikai utad – jegyezte meg bántó hangsúllyal.

– Mindennap felhívtalak – emlékeztette a férfi. – Ha hajlandó lettél volna odajönni a telefonhoz, semmit sem titkoltam volna el előled.

Bill szemében bánat tükröződött, és Fiona eltöprengett, vajon Amerikában mi történhetett. Ez az ellágyulás valahogy nem illett a férfi magabiztos viselkedéséhez.

– Semmi értelmét nem láttam, hogy beszéljek veled. Nekem az volt a legfontosabb, hogy megpróbáljam megmenteni a céget. – Itt önkéntelenül is egy keserves sóhaj szakadt ki az asszonyból. – Egek, mi mindent elkövettem, hogy újabb kölcsönt szerezzek!

– Viccelsz?! Miért nem hallgatsz rám? A szeszfőzde már elöregedett. Rengeteg pénzedbe kerül. És ez így megy évek óta.

– Akkor sem tetszik a javaslatod – jelentette ki Fiona fojtott haraggal. – Amúgy is túl nagy a munkanélküliség már ezen a vidéken.

Az asszony úgy érezte, Bill kőkemény amerikai üzleti gondolkodásában semmi helye nem maradt az érzéseknek, és egyáltalán nem érti felesége elkötelezettségét a helybéliekkel szemben.

Hangosan, tüntetően felsóhajtott. A családja olyan sokat adott ennek a vidéknek, és ő is elszakíthatatlanul idetartozott, a Skót-alföldre. Mióta csak az eszét tudta, ez volt az otthona.

– Én sem azt mondtam, hogy építsük le a munkahelyeket, csupán annyit javasoltam, csoportosítsuk át őket. De én hiába beszélek. Csakis Andrew Farr ötleteiért lelkesedsz – csóválta meg mérgesen a fejét Bill.

Fiona kelleetlenül elhúzta a száját. Előbb vagy utóbb úgyis Andrew-nál kötöttek volna ki, mert Bill sosem bízott az üzemvezetőben, elsősorban azért nem, mert féltékeny volt rá. Az asszony homlokát ráncolva elmerült gondolataiban, így észre sem vette, hogy a férfi eközben figyelmesen nézi.

Alighogy beléptek az irodába, Bill lehámozta széles válláról a zakót, majd hanyagul egy szék támlájára dobta.

– A nővérem azon gondolkodik, hogy még az idén eljön – jegyezte meg mellékesen, miközben leült, és az aktatáskáját maga elé tette.

– Igazán?

Az asszony megpróbált elfogulatlanul viselkedni. A férje nagy, összetartó családból származott, amelynek tagjai kifejezetten örültek, amikor tudomást szereztek a házasságuk tervéről. Fiona telefonon beszélt is Bill nővérel, akinek a hangját olyan kedvesnek találta, hogy feltétlenül szeretne volna őt személyesen is megismerni. De hová tűnt már mindez? Az asszony szíve fájdalmasan összeszorult.

Valóban ilyen keveset jelentettem Billnek? – töprengett magában szomorúan. Csupán ki akart volna használni, ahogy Andy mondja? Mennyire hízelgett akkoriban a hiúságának, hogy egy

tehetséges, csinos végzős hallgató udvarol neki! Pár hónappal később döbönt rá, hogy a fiút sokkal jobban érdekli a szeszfőzde, mint az ő személye.

– Megmutattam neki a videófelveteleket, amelyeket itt készítettünk a környéken – folytatta Bill ügyet sem vetve az asszony hűvös viselkedésére. – El volt tőlük ragadtatva.

Fiona félrenézett, és mély lélegzetet vett. Sem erőt, sem kedvet nem érzett ahhoz, hogy a kettejük kapcsolatát boncolgassa. Bill túlságosan is megsebezte, és tudta, hogy ezt sohasem bocsátaná meg neki. Öt hosszú hónap alatt, magányos éjszakáin volt elég ideje ezen gondolkodni. Az első időben vágyakozva várta, hogy a férfi visszatérjen, de a kínzó, fájdalmas egyedüllét hamarosan rádöböntette, nincs miben reménykednie. Türelmetlenül pillantott Billre, és növekvő haraggal figyelte, amint a férfi kényelembe helyezi magát az ő íróasztalánál, arrébb rakosgatja az iratait, hogy helyet csináljon magának. Tiltakozni akart, de méltóságán alulinak érezte, hogy emlékeztesse a férjét, ez mindig is az ő irodája volt. Inkább ő is leült egy fotelba.

– Mit szólnál egy kávéhoz? – kérdezte a férfi, és kedvesen rámosolygott.

Fiona furcsa bizsergést érzett a gyomrában, pedig azt hitte, Bill vonzerejével szemben már kellőképpen fel van vértézve.

– Kávéhoz? – kérdezett vissza értetlen tekintettel.

– Igen, tudod, olyan forró fekete folyadék, telis-tele koffeinnel – gúnyolódott a férfi, mialatt kivett egy halom papírt a táskájából.

– Azt hittem, pocséknak tartod a kávékat – válaszolta Fiona, közben utánozni próbálta Bill amerikai hanghordozását.

– Ez így is van, de jobb, ha hozzászokom, ugyanis itt akarok maradni.

– Semmi okod rá, hogy itt maradj... – kezdte az asszony.

– Fiona, csinálj már egy kávé! – szólt rá a férje türelmetlenül.

Az asszony dühös pillantást vetett rá. Hogy merészeli ez az ember kávéfőzésre utasítani?! Hiszen nem a titkárnője! Fiona forrt a méregtől. Utálta, ahogy Bill minden helyzetben feltalálja magát, miközben őt elbizonytalanítja. Mégis megpróbálta leplezni felháborodását, és elhatározta, hogy nem pazarolja többé az érzéseit erre a férfira.

– Remek ötlet – helyeselt megjátszott kedvességgel, és egy kecses mozdulattal felállt. – A kávé jót fog tenni mindkettőnknek, mielőtt az üzletnek szenteljük a figyelmünket.

– Tejjel kérem, cukor nélkül – vetette oda Bill, fel sem pillantva az irataiból, mintha udvariatlan modorával szándékosan meg akarná sérteni az asszonyt.

– Tejjel, cukor nélkül – ismételte Fiona csak azért is negédesen, majd ringó léptekkel kivonult a szobából. Tudta, hogy a férfi utánanéző, és titkon örült is ennek.

Amikor kisvártatva visszatért az irodába, Bill éppen telefonált. Hosszú lábát hanyagul feltette az íróasztalra, ingujját feltúrta, nyakkendőjét meglazította, ingének felső gombját kigombolta. Nyitott inge alól kikandikált néhány szőke szál sűrű mellszőrzetéből, és Fionán ettől hirtelen furcsa gyengeség vett erőt. A férfi a vállával szorította a telefonkagylót, hogy átlapozhasson egy csomó iratot, közben a fejével intett az asszonynak, hová tegye a kávé. Fionát újra elfutotta a méreg.

– Ide parancsolja a kávéját, uram? – kérdezte, és gúnyosan pukedlizett egyet a férje előtt.

– Köszönöm – biccentett Bill, miközben a beszédpartnerét hallgatta. Szemmel láthatóan ügyet sem vetett felesége csipkelődésére.

Az asszonyban csak úgy forrt a düh nagyképűsége láttán. De aztán erőnek erejével visszafojtotta kitörni készülő indulatait, szó nélkül leült, majd látszólagos nyugalommal kortyolgatni kezdte a kávéját. Csak viselkedj mindvégig nagyon higgadtan! – intette magát, bár tudta, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű.

Már az első találkozásukkor annyira vonzódott a férfihoz, mintha valami varázslatos erő babonázta volna meg. Pedig akkor még jóformán ki sem heverte a csalódást, amelyet Mark valódi érzelmeinek feltárulása okozott neki. Fáradtan lehunyta a szemét, és hátradőlt a fotelban. Akaratlanul is felidéződtek benne megismerkedésük emlékei.

Őt akkoriban még Fiona Scottnak hívták, és éppen csak hogy befejezte az első évet az egyetemen.

Életének talán legnehezebb szakaszát élte át, ugyanis a nagyapja szélütés következtében a fél oldalára megbénult, és ezzel minden gond a fiatal unoka nyakába szakadt. Nagy segítséget jelentett neki, hogy Andy, aki már évek óta a nagyapja jobbkezeinek számított, és töviről hegyire ismerte a családi vállalkozást, átvette a szeszfőzde vezetését. Fiona rendkívül hálás volt a férfinak, ugyanakkor ösztönösen idegenkedett is tőle, noha maga sem tudta pontosan, mi lehet ennek az oka. Üzleti ügyekben azonban feltétel nélkül megbízott benne, és pillanatnyilag ezt tartotta a legfontosabbnak.

Fiona elhatározta, hogy nem megy vissza az egyetemre, hanem otthon teszi hasznossá magát. Mivel Andy rendszeres jelentései szerint az üzemben minden a legnagyobb rendben ment, sok ideje maradt arra, hogy nagymamájának segítsen az idős beteg ápolásában. A gyógytorna elérte célját, a nagyapja állapota szemmel láthatóan javult.

Minden baj ott kezdődött, hogy az egyik alkalmazottjuknak, Kate-nek hirtelen megbetegedett a szomszédos városban élő édesanyja. Kate nagyon szeretett volna hazautazni, de az ő feladatai közé tartozott, hogy a turistáknak bemutassa az üzemet, és már aznapra is elő volt jegyezve egy csoport. Fiona elvállalta, hogy beugrik helyette idegenvezetőnek. Tulajdonképpen szívesen tette, mert büszke volt a kis családi vállalatra, és minden érdekelte a whisky előállításával kapcsolatban. Lelkesedését megosztotta a látogatókkal is, akik aztán az ő vezetése alatt mindig kíváncsibbnak bizonyultak.

Azon a sorsdöntő napon nyirkos hideg volt, az ősz már ott érződött a levegőben, a fák levelei közül egyre többet sodort magával az időnként viharossá fokozódó szél.

Fiona elhatározta, hogy bent, az épületben kezdi a vezetést, és behívta a látogatókat a nagy csarnokba. Akkor pillantotta meg a férfit. A szíve rögtön bolondul kalapálni kezdett. A látogató éppen hátravetette sötétzöld sportkabátja kapucniját, majd ujjaival végigszántott sűrű, szalmaszőke haján.

– Jó napot, Bill vagyok – mutatkozott be, miközben kedvesen rámosolygott a lányra. Fiona a férfi kiejtéséből rögtön észrevette, hogy az illető amerikai.

– Jöjjön csak be, mindjárt kezdünk! – mosolygott rá vissza, majd becsukta mögötte az ajtót.

– Köszönöm. Tulajdonképpen csak sétálni akartam egyet, de az idő nem valami biztató.

– Igen, jól tette, hogy nem vágott neki, mert itt túl hirtelen száll le a köd. Az öltözéke egyébként megfelelő lenne – tette még hozzá Fiona, amikor észrevette a vastag, tengerészkek pulóvert a nyitott kabát alatt. Az idegen már-már illetlenül szűk, koptatott farmert és barna csizmát viselt. Fiona enyhén elpirult, amikor tudatára ébredt, milyen behatóan vette szemügyre a férfit. Gyorsan a többiekhez fordult, és kóstolót kínált a legjobb whiskyből.

– Nagyon különleges íze van – dicsérte Bill.

– Igen, rendkívüli a zamata – helyeselt a lány olyan hangosan, hogy a többiek érezzék, velük is foglalkozik. A figyelmét azonban kizárólag ez az egy látogató kötötte le, aki szinte mágnesként vonzotta a tekintetét. – Üzemünk családi vállalkozás, whiskynket régi skót házi recept alapján állítjuk elő – folytatta büszkén, majd amikor a férfi elismerően bólintott, a szíve újra feldobogott az örömtől. Így nem is vette észre, hogy egy kislány a teli tálca után kapott, és a poharak veszélyes táncba kezdtek.

– Nono, ifjú hölgy, ez nem neked való! – nevetett Bill, majd felemelte a tiltakozó gyereket, és addig játszott vele, míg az örömeiben kacagni nem kezdett, ügyet sem vetett többé az előbb még oly érdekesnek tűnő tálcára. Bill ekkor óvatosan letette a megvigasztalódott kislányt.

– Köszönöm – hálálkodott Fiona mosolyogva.

– Szívesen. Átkozottul nagy kár lett volna a finom italért.

A férfi újra felnevetett, és derűje a lányra is átragadt. Úgy látszott, rendkívül jó kedélyű ember ez az idegen.

Fiona idegesen megköszörülte a torkát, mielőtt belekezdett volna az előadásába.

Igyekezett minden hallgatójához szólni, de tekintete újra meg újra a jóképű amerikaira tévedt. Türelmesen válaszolt minden kérdésére, és valahogy különösen jólesett az érdeklődése – pedig már akkor észrevehette volna, hogy a lepárló iránt tanúsított megkülönböztetett figyelme több

volt egy egyszerű turista kíváncsiságánál.

– Fiona!

Az asszonyt Bill erélyes hangja riasztotta fel gondolataiból.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi.

Fiona egy röpké pillanatra aggodalmat vélt felfedezni a hangjában, de Bill dühös arckifejezése láttán minden reménye szertefoszlott.

– Igen – válaszolta barátságosan, a következő mozdulatával azonban rögtön meghazudtolta a kijelentését, ugyanis önkéntelenül a homlokához kapott.

– Megfájdult a fejed? – tudakolta a férfi, miközben felállt az íróasztaltól. Fiona bólintott.

– Itt jó lesz?

Bill szakszerűen kitapogatta a gerincoszlop legfelső csigolyáját, majd erőteljes, mégis gyöngéd mozdulatokkal masszírozni kezdte. Az asszony eleinte tiltakozni próbált, el akart húzódni az érintése elől, de hamarosan felhagyott az ellenkezéssel, mert a férfi meleg keze valóban enyhülést hozott a fejét szaggató fájdalomra. Már-már teljesen ellazult, ekkor azonban riadtan tapasztalta, hogy ez a bensőséges jelenet egészen másfajta érzéseket is felébreszt benne.

– Köszönöm, csakugyan elég lesz – szólt halkán, és felegyenesedett.

Bill mindentudóan mosolygott, de nem felelt semmit. Vállat vont, majd visszaült az íróasztalhoz.

– Átnéztem a könyvelési feljegyzéseket. Úgy látom, hogy... – Egy másodpercre elhallgatott. Látszott rajta, gondosan mérlegeli, milyen szót válasszon. – Nem teljeselek.

– Nem teljeselek? – ismételte Fiona, és nem egészen értette, mit jelent ez. Nyugtalanság vett rajta erőt. Hirtelen forróság öntötte el, a következő pillanatban azonban már fázott.

Bill áthajolt az íróasztal fölé, és kézbe vett egy sárgásbarna iratrendezőt.

– Az utóbbi tizenkét hónap számadatai valahogy nem egyeznek. – Felütötte a megfelelő helyen az iratokat, és rámutatott egy számoszlopra.

Az asszony dühösen állt fel a karosszékből.

– Az ég szerelmére, már megint kezdted? – kérdezte haragosan, majd határozottan az íróasztalhoz lépett. – Add csak ide! – mondta, és kivette a férfi kezéből az összefűzött papírhalmat. Miközben figyelmesen tanulmányozta a feljegyzéseket, a tekintete egyre keményebb lett. – Ezek nem a mi számaink – szólalt meg végül, és becsapta a kemény iratfedelelet, majd az egészet megvetéssel az íróasztalra dobta.

Bill elgondolkodva támasztotta kezére a fejét, ujjhegyével megdörzsölte a homlokát. Hallhatóan felsóhajtott, mielőtt felnézett volna, hogy tekintete találkozzon az asszony jéghideg pillantásával.

– Még mindig nem érted, ugye? Ezeket a számokat az én embereim dolgozták ki a ti könyvelésedek alapján. Talán nem olyan káprázatosak, mint amilyeneket Andrew Farr mutatott neked, viszont megbízhatóbbak.

– Kezdetől fogva gyanakodva kezelted Andy-t. Mindig is féltékeny voltál rá.

Bill hirtelen megragadta az asszony csuklóját, aki erre riadtan elhallgatott. A férfi átható tekintettel fürkészte az arcát, mintha onnan akarná leolvasni az igazságot.

– Ugye nincs okom rá, hogy féltékeny legyek Andrew-ra? – kérdezte, és a hangjában bizalmatlanság bujkált.

– Nincs – válaszolta idegesen Fiona.

Bill egy pillanatra elengedte, mire az asszony gyorsan hátrébb lépett, hogy biztonságos távolságba kerüljön tőle. A férfi észrevette Fiona ijedségét, ezért gyorsan ő is visszavonult az íróasztal mögé, hogy megnyugtassa.

– Nézz csak ide, Fee! – nyitotta ki újra az irattartót. – Nézd meg a számokat, és ítéld meg!

Bill szavai békülékenyen hangzottak, de az asszony attól tartott, csak valamilyen hátsó szándékát akarja leplezni látszólagos szelídségével. Nem ment közelebb, sőt a karját sem nyújtotta az iratokért, hanem továbbra is ellenséges tekintettel méregette a férfit.

– Itt áll minden, Fee. A gyanúm beigazolódott – folytatta Bill egyre türelmetlenebbül, mert úgy látta, Fiona a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatja a feljegyzések iránt. – A jó ég áldjon meg, Fee! – kiáltott föl végül bosszúsán, és öklével erélyesen az irattartóra csapott. – Nézd már meg ezt!

Az asszony azonban nem mozdult a helyéről. Andy előre figyelmeztette, hogy valószínűleg ilyen helyzet fog kialakulni, de ő az utolsó pillanatig reménykedett, hátha ezúttal tévedett. Most annál keserűbbnek érezte a csalódást, mert valahol mélyen, legbelül még mindig hinni szeretett volna Bill jó szándékában, bármennyire is ezellen szólt a viselkedése.

– Eddig nem mondtál semmi meglepőt, csak szóról szóra azt, amit vártam tőled – jegyezte meg Fiona jéghideg hangon. – Jó előre felkészítettek, hogy be fogod vetni ezt a cset, ha az érdekeid úgy diktálják.

– Cset? Mire gondolsz? A tények önmagukért beszélnek!

Az asszony rezzenéstelen arccal állt, és hallgatott. A lényéből sugárzó megvetés jobban felingerelte a férfit a legcsípősebb válasznál is.

– Ez nem mese, ezek számok! Kimutatnak mindent fehéren feketén! – magyarázta idegesen Bill, miközben ujjával végigszántott sűrű szőke haján. – Miért nem hallgatsz meg?

– Már megtettem – felelte az asszony élesen.

Bill elgondolkodva nézte Fionát.

– Várj, hadd találjam ki! – csapott a homlokára. – Biztosan Andrew tett bogarat a füledbe, hogy én hamis adatokkal próbállak meg majd befolyásolni.

Az asszony elvörösödött. Tudta, hogy semmi értelme sem lenne tagadni. Határozottan felvetette a fejét, és bátran állta Bill dühtől szikrázó tekintetét.

– Így igaz, ő volt az, és a feltevése igaznak bizonyult – vágott vissza élesen.

A férfi most már inkább szomorúnak látszott, mint haragosnak. Tehetetlenül vállat vont, majd az ablakhoz lépett, és néhány másodpercig elgondolkodva szemlélte a tájat.

– Személyesen ellenőriztem a számításokat – szólalt meg kisvártatva nyugodt hangon. – Nem én tehetek róla, ha Andrew kimutatásai nem egyeznek meg a valósággal...

– Ostobaság! Csak azért csinálod az egészet, hogy elhitesd velem, veszteséges a vállalkozásom – szakította félbe Fiona indulatosan.

A férfi hirtelen megfordult, szeme vészjóslóan az asszonyra villant. Fiona azonban nem hagyta kizökkenteni magát, kérlelhetetlenül folytatta:

– Volt idő, Bill, amikor hittem neked. Kegyetlenül megszenvedtem miatta. Elhatároztam tehát, hogy soha többé nem követem el ezt a hibát. Mindegy. Felejtsük el a személyes ellentéteket! Itt most üzletről van szó.

– Itt nem csak üzletről van szó, Fee, ezt te is jól tudod. Hidd el, én sem vagyok boldog ezektől a számoktól... – Fiona megvető tekintete a torkára forrasztotta a szót. – Nos, jól van – legyintett keserűen. – Ha nem hagyod, hogy én meggyőzzek, legalább hagyj, hogy meggyőzzenek a számok!

– Semmi szükség rá, én ugyanis bízom az üzemvezetőmben – felelte Fiona makacsul, mert rögtön eszébe jutott Andy figyelmeztetése, hogy a férje legveszélyesebb fegyvere az lehet vele szemben, ha sikerül kételyt ébresztenie benne.

– Ne bízz senkiben, Fee! – tanácsolta Bill nagyon komoran.

– Csakis benned? – gúnyolódott gonoszkodva az asszony, és élvezettel nézte, hogy Bill elsápad szavainak hatására. Pontosan ezt akarta, megsebezni a férfit, hogy érezze, milyen az, ha valakit semmibe vesznek, elárulnak.

Bill azonban a következő pillanatban már magához tért, ott termett mellette, és erős kézzel átölelte. Az asszony felnézett rá, tiltakozni próbált, de a férfi nem hagyta szóhoz jutni, száját az ajkára tapasztotta.

Férje ölelése fájdalmas vágyakozást ébresztett Fionában, és egy csodálatos pillanatig viszonzta a csókját. Úgy simultak össze, mintha soha többé nem akarnák elengedni egymást. Az asszony, hogy úrrá legyen izzó szenvedélyén, erőnek erejével a magányosság és az elhagyatottság hosszú hónapjaira gondolt. A lelkében feltámadó keserűség gyorsan kioltotta érzékei lángolását. Visszanyerte önuralmát, és egy dühös mozdulattal kiszakította magát Bill karjából.

– Hagyd abba! – parancsolt rá villámló tekintettel, de kapkodó lélegzete elárulta felindultságát. – Tudtommal üzleti megbeszélésre jöttél.

Bill csúfondáros mosollyal nézett a feleségére.

– Azért haragszol, mert megcsókoltalak, vagy azért, mert viszonzotad? – kérdezte ördögi mosollyal.

– Nem volt jogod ilyet tenni! – tiltakozott Fiona mérgesen, miközben igyekezett tudomást sem venni a férfi pimasz mosolyáról.

– Már hogyne lett volna! – vetette ellen Bill, és a hangja hirtelen elkomolyodott. – Vagy talán Andrew számára tartogatod a csókjaidat?

– Semmi sincs köztünk – jelentette ki nyomatékosan az asszony.

Bill kétkedően felvonta a szemöldökét.

– Tényleg semmi?

– Az égvilágon semmi.

– Ennek örülök – mondta halkán a férfi, majd gyengéden megsimogatta Fiona arcát.

Az asszony megborzongott. Férje elutazása óta sok időt töltött az üzemvezetővel, és valóban voltak olyan pillanatok, amikor Andy szerette volna megcsókolni, de sohasem engedte.

Bill eközben újra az íróasztalhoz lépett, és szép lassan kezdte összecsomagolni a holmiját. A sárgásbarna irattartót azonban az asztalon hagyta.

– Mit csinálsz? – kérdezte Fiona rémülten.

Csak nem akar indulni már? Hiszen azt hitte, még ma tető alá hozzák a megállapodásukat, és így legalább afelől megnyugodhat, hogy nem fogják felszámolni a szeszfőzdét.

Bill csodálkozó tekintettel felpillantott. A reggeli nap besütött az ablakon, egyenesen a férfi hajára, és aranyfénybe vonta azt.

– Lebeszéltek arról, hogy megvásároljam az üzemet – szólalt meg hűvös hangon.

Fiona elképedt. Most már semmit sem értett.

– Micsoda? – suttogta hitetlenkedve, miközben a férfi rezzenéstelen arccal becsukta az aktatáskáját, és indulni készült.

– Sajnálom, Fee, de a számomra megbízhatóbbnak tűnő számítások szerint az üzlet teljességgel hasznavethetetlen – felelte lassan.

Bill arcátlan viselkedése a végletekig feldühítette Fionát. Már megint beigazolódt, hogy érdemtelen emberre pazarolta a bizalmát. Andynek végig igaza volt. Hallgatnia kellett volna rá, akkor talán elkerüli, hogy ez az áruló ennyire behálózza.

– Ha ez valami árleszorítási kísérlet akart lenni, akkor vedd tudomásul, hogy nem sikerült – jelentette ki határozott hangon, miközben fürkésző tekintettel vizsgálta a férfi arcát, hátha onnan leolvashatja valódi szándékait.

Bill vonásai azonban nem árultak el semmit, és amikor megszólalt, a hangja is színtelenül, tárgyilagosan csengett.

– Eszemben sincs leszorítani az árat, hiszen nincs az a csekély összeg, amiért érdemes lenne megvásárolni ezt a csódtömeget. A szeszfőzdéd ugyanis jelen állapotában csak veszteséget termel, ilyen egyszerű az egész.

Fiona nem akart hinni a fülének, egy pillanatra olyan érzése támadt, mintha kiszaladna a lába alól a talaj.

– Ezt nem mondhatod komolyan! – kiáltotta elkeseredetten. – Hiszen mindig is szeretted volna megszerezni az üzemet.

Az asszonynak felkavarodott a gyomra, zúgott a feje, könnyek gyűltek a szemébe, miközben hasztalan próbálta megérteni, voltaképp mi is zajlik most körülötte.

– Én sohasem az üzemet akartam elsősorban megszerezni – felelte csendesen Bill.

Fiona hallotta ugyan a férfi szavait, de lázasan zakatoló agya mit sem fogott fel azok értelméből. Ott állt mozdulatlanul, kővé dermedt arccal, miközben próbálta magában feldolgozni a feldolgozhatatlant. Egy egész élet munkája foszlott hirtelen semmivé, egy egész élet álmai váltak most fájdalmasan nevetségessé.

2. FEJEZET

Fiona szédülni kezdett, amikor lassan-lassan tudatosult benne, hogy csődbe jutott.

Meg akart kapaszkodni valamiben, de keze csak a levegőt markolta. Elveszítette az egyensúlyát, és megtántorodott. Bill azonnal odaugrott hozzá, erős karjával átfogta, és óvatosan egy karosszékre ültette.

Az asszonynak kóválygott a feje, az arca holtápadt volt. Szemmel láthatóan minden ereje elhagyta, tehetetlen rongybabaként terült el a fotelban. A férfi egy ideig ijedten figyelte, majd sietős léptekkel az ajtó felé indult.

– Hová mégy? – kérdezte Fiona nyugtalanul, mert most úgy érezte, szüksége van a férjére. Nem bírná többé elviselni azt a szörnyű magányt, ilyen csapás után pedig különösen nem.

– Hozok egy kis vizet – fordult vissza egy pillanatra Bill, majd kiment a konyhába.

Az asszony távolról pohárcsörgést, vízcsobogást hallott. Amikor Bill belépett a szobába, megpróbált erőlködve felülni a fotelban.

A férfi arcvonásai kifürkészhetetlennek tűntek. Fiona már megbánta heves szavait – még akkor is, ha igazak voltak. Hálásan nyúlt a víz után, majd lassan kortyolni kezdte. Nem akart gyengének látszani, erős szeretett volna lenni, hogy megmutassa Billnek, nem szorul rá. Agya közben lázasan dolgozott, próbálta megérteni, vajon miért változtatta meg szándékát a férje. Hiszen Bill családja már régóta kereste a lehetőséget, hogy az európai piacon tőkét fektessen be. Valami biztosan történt Amerikában. De mi lehet az?

Az asszony annyira eltöprengett, hogy észre sem vette, gondolkodás közben a hideg poharat forró homlokához szorította, önkéntelenül is enyhülést keresett.

– Mi bajod van, Fiona? – kérdezte Bill aggódva.

– Éreztem, hogy a dolgok nem mennek a legjobban. A tisztviselők a bankban az utóbbi időben elég barátságtalanul viselkedtek velem. Megpróbáltam másutt is pénzt szerezni, de nem volt szerencsém. Végül már csak benned bízom, hiszen senki más nem érdeklődött a lepárlóüzem iránt. – Az asszony egy pillanatra elhallgatott, próbált erőt venni felindultságán, de amikor ismét megszólalt, az elkeseredettségtől elcsuklott a hangja: – Azt azonban nem is álmodtam, hogy tönkrementem volna! Andrew...

Fiona minden önuralmát összeszedte, hogy elfojtsa kitörni készülő zokogását. Tehetetlennek és kiszolgáltatottnak érezte magát. Szinte elviselhetetlennek tűnt számára a tudat, hogy most már teljes egészében Bill kezében van a vállalkozás sorsa. Ha a férfi eláll vételi szándékától, menthetlenül árverésre kerül az egész üzem.

Bill eközben döbbenet figyelte felesége fájdalomtól elgyötört arcát.

– Értelek – felelte lassan, elgondolkodva.

Fiona reménykedve felkapta a fejét.

– Igazán? Azt állítod, hogy veszteséges az üzem, akkor meg miért akarná megvenni bárki?

Bill azonban kérlelhetetlenül folytatta:

– Tény, hogy senkit sem érdekel egy olyan cég, amely gazdaságtalanul termel, és évtizedek óta képtelen megújítani a választékát. Mi lett azzal az ötleteddel, hogy különleges finomságú malátawhiskyt állíts elő?

Fiona elgondolkodva nézett maga elé. Valóban mindig is arról álmodozott, hogy egy különlegesen finom whiskyfajtát dob majd piacra, amelyet éveken át érlelnének a hordókban, amíg olyan sima nem lenne, mint a francia konyak.

– Az csak egy álom volt, egy kislány álma, amely a felnőtteket nem érdekelte – felelte fájdalmas keserőséggel a lány.

– Nincs igazad, Fee. Az átkozottul jó ötlet volt! Mi az ördög történt itt?

– Egy kicsit későn jut eszedbe aggódni miattam, nem gondolod? – támadt az asszony a férfitra.

Végül is Bill ígért neki fűt-fát, majd különösebb lelkiismeret-furdalás nélkül magára hagyta.

– Te csak bűnbakot keresel, és ilyenkor természetesen mindig engem találsz meg – sóhajtott fel legyintve Bill.

Fiona félrenézett. Bizonyos mértékig igazat kellett adnia a férfinak. Bill nem tehetett a szeszfőzde válságáról, viszont oly sok mindent ígért, és ő, mint egy buta gyerek, hitt neki.

– Eszem ágában sincs téged hibáztatni, alapvetően senki sem tehet a történelekről – ismerte el akaratlanul.

– És Andy? – fakadt ki hirtelen Bill.

– Andy! Andy! Persze, szerinted ő a hibás, ugye? – vált egyik pillanatról a másikra megint haragossá az asszony hangja. Felelevenedtek benne a régi veszekedések.

Mennyit kellett tűrnie és hallgatnia Andy miatt! Bill mindig is féltékeny volt az üzemvezetőre, állandó gyanúsítgatásaival már-már az őrületbe kergette Fionát.

– Miért, te úgy véled, hogy neki nincs semmi köze a vállalkozás kudarcához? – kérdezte a férfi nyugodt hangon, mert szemmel láthatóan el akarta kerülni, hogy újból veszekedéssé fajuljon a beszélgetésük.

– Nem tudom, mi kifogásod van Andy ellen – kezdte Fiona, de Bill azonnal félbeszakította:

– Ezt elég nehéz lenne elhíttetned velem – jegyezte meg halk, gúnyos hangon.

Fiona piruló arca elárulta, hogy neki is az a kínos helyzet jutott az eszébe rögtön, amikor Bill egy alkalommal rajtakapta őket az üzemvezetővel. Bárcsak meghallgatta volna akkor a férje, és engedte volna, hogy mindent megmagyarázzon! Bill azonban túlon túl is könnyen ítélkezett.

– Andy mindig nagyon hűséges volt – próbálkozott újra Fiona –, rengeteget törődött az üzemmel, új személyzetet vett fel...

– Méghogy törődött vele! – kiáltott fel Bill. – Ha valóban annyira a szívéen viselte a szeszfőzde sorsát, akkor miért mentetek csődbe?

– Ő igyekezett a legjobb tudása szerint segíteni – vágta rá az asszony.

Andrew igenis nagyon keményen dolgozott. A nagyapja megbetegedése óta jóformán egyedül vette a vállára az üzem összes terhét. Ha ő nincs, összeomlott volna minden Fiona körül azokban a keserves időkben.

– A fejlemények azt mutatják, hogy nem sokat ért a segítsége – jelentette ki a férfi bosszantóan hűvös felsőbbrendűséggel.

– A tudása legjavát nyújtotta! Ő legalább megpróbálta, te viszont elmentél, galád módon magamra hagytál a legnehezebb órákban! Ezt nevezed te hűségnek?

Az asszony szeme szikrázott a haragtól. Ugyanakkor valami különös, meghatározhatatlan érzés azt súgta neki, hogy ingoványos talajra tévedt. Az üzleti megbeszélés egyre inkább személyes torzsalkodássá, elkeseredett vádaskodássá fajult. Ha ez így megy tovább, elkerülhetetlenül felszakadnak a régi sebek, és a szeszfőzde sorsa helyett hajdani szerelmükről folytatnak majd végeláthatatlan, reménytelen vitát.

Fiona fáradtan hátradőlt a karosszékekben. Hiába gondolkodott, nem tudta, mivel terelhetné vissza beszélgetésüket az eredeti medrébe. Ekkor hirtelen megérezte a vállán Bill erős kezét.

– Én hűséges voltam hozzád, talán még annál is hűségesebb, mint amit megérdemelsz – mondta keserűen a férfi, majd elfordult, hogy felesége ne láthassa az arcán hullámozó érzelmeket.

Fiona ezektől a fájdalmas szavaktól zavarba jött, és maga sem értette, miért, de lelkiismeret-furdalása támadt. Az esze már valami csípős választ fontolgatott, a szíve azonban nem engedte megszólalni.

– Megnézem, hátha ki tudok alkudni valamit a banktól, és akkor legalább egy kis időt nyerünk – sóhajtott fel Bill, miközben visszafordult a feleségéhez.

Fiona végtelen hálát érzett, és ettől maga is megdöbben. Azonnal meg akarta mondani Billnek, milyen nagy szüksége van a támogatására, de még tartotta magát benne a gyanakvás, hogy nem lenne jó végleg kiszolgáltatnia magát a férfinak. Bill megérezhette elbizonytalanodását, mert szemmel láthatóan elhatározta, hogy újból a kezébe veszi az irányítást. Tettre készen az asszonyhoz lépett, majd ellentmondást nem tűrő hangon rászólt:

– Ide figyelj, Fee! Te most szépen hazamégy, és készítesz valami vacsorát! Azután majd megbeszélünk mindent.

Fiona egy pillanatig szóhoz sem jutott a csodálkozástól.

– Haza? – ismételte halkán, és gyanakodva a férfira nézett.

– Igen, haza – erősítette meg Bill, miközben gyengéden az asszony hóna alá nyúlt, hogy felsegítse őt a fotelból.

– És te hol fogsz lakni? – érdeklődött Fiona félénken, bár attól tartott, jól sejtí, mi lesz a válasz.

– Mégis mit gondolsz? – kérdezett vissza a férfi kissé ingerülten.

– Nem lakhatsz... – kezdte az asszony, de Bill sötét arckifejezése láttán elnémult.

– Ugyan mi akadály van? – tudakolta Bill gúnyosan. – Tudtommal még mindig házasok vagyunk.

– Igen – felelte az asszony komor hangon –, de ezen könnyen segíthetünk.

A férfi dühösen összeráncolta a homlokát.

– Gondolod? – szólalt meg fenyegetően halkán. – Valahogy az az érzésem, ilyesmire nem lesz szükség.

Bill magabiztossága most is a végletekig felingerelte Fionát.

– Miket hordasz itt össze? Csak nem akarsz azok után...

– De igen, haza akarok menni. Van valami akadály talán? – ismételte meg a kérdést Bill, miközben az arcizma sem rándult.

– Csak annyi, hogy a házasságunknak vége. Semmi értelme úgy tennünk, mintha nem vennénk tudomást erről.

Fiona ijedten látta, hogy szavai hatására a férfi arca fájdalmasan eltorzul, izmos teste megmerevedik.

– Vége a házasságunknak? – szólalt meg Bill vészjósló hangon. – Hiszen még el sem kezdődött!

A férfi most leplezetlen vágyakozással nézett a feleségére. Az asszony rémülten hátrálni kezdett, mert érezte, mennyire védtelen Bill-lel szemben.

– Menjünk el inkább valahová vacsorázni, és ott beszéljessünk! – javasolta gyorsan, hogy enyhítse a kettejük között kialakult feszültséget.

– A házassággal kötelezettséget vállaltunk – folytatta a férfi kimérten, figyelembe sem véve az asszony javaslatát –, és teljes joggal elvárhatom, hogy azt be is tartsuk.

– Még hogy kötelezettséget? – nevetett Fiona gúnyosan. – Hiszen három napja sem voltunk házasok, máris elmentél Amerikába.

– Elmentem, vagy elengedtél? – kérdezte Bill dühösen. – Eredetileg te is velem akartál jönni, de az utolsó pillanatban meggondoltad magad. Pedig ha nem hallottál volna róla, van egy furcsa szokás, amelyet a köznyelvben nászútnak neveznek. Tudod, az olyasvalami, amit az új házasok csinálnak – gúnyolódott tovább, majd durván magához rántotta, és átölelte Fionát. – Az igaz, hogy eredetileg mást terveztünk, de a váratlan körülmények szükségessé tették a változtatást.

Pillantásuk találkozott, és egy ideig némán néztek egymással farkasszemet.

– Nászút? – törte meg végül a nyomasztó hallgatást az asszony. – Micsoda képmutatás lett volna! Átkozott hazugság, semmi más!

– Te tudod... – jegyezte meg alig hallhatóan a férfi, majd újra átölelte a feleségét, és fejét a mellkasára vonta. – Tulajdonképpen sohasem értettem, miért viselkedsz velem ilyen elutasítóan – folytatta érdes hangon, miközben szórakozottan beletúrt az asszony hajába.

Fiona érezte Bill testének ismerős, meghitt melegét, és az izgalomtól összeszorult a gyomra. Jóleső bizsergés futott végig a testén, majd a következő pillanatban már minden porcikáját elöntötte a vágy. Riadtan döbbsent rá, ha most arra kerülne a sor, nem védekezne, ellenállás nélkül adná magát oda a férfinak. Még ahhoz sem érzett magában elég erőt, hogy legalább ne simuljon olyan szorosan a férje mellkasához.

Bill lassan lehajolt hozzá, majd puha ajkával a szájára tapadt. Fiona akaratlanul is átölelte a férfi nyakát, és szenvedélyesen viszonzta a csókját. Duzzadó mellét egyre erősebben szorította Bill izmos testéhez, miközben nyelve hegyével csábítóan az ajkai közé hatolt. Örülten kívánta a

férfit, egyszerűen nem tudott betelni vele, kéjtől izzó teste pedig remegve követelte a beteljesülést. Lehunyta a szemét, megszűnt körülötte létezni a világ, teljesen feloldódott a mámor mindent elsöprő érzésében.

Lassan szétváltak. Fiona szeme sötéten ragyogott az izgalomtól, és erőtlenség a férfihoz dőlt. Élvezte izmos mellkasának szabályos hullámvonalát. Bill pedig még mindig szorosán ölelte, mintha sosem akarná elengedni magától.

– Fee, kedvesem – suttogta szenvedélyesen, miközben gyengéden simogatta az asszony sűrű, gesztenyebarna haját.

Fiona felnézett, és Bill kék szemében valami határtalanul gyengéd kifejezést fedezett fel. Önfeledten rámosolygott a férfitra. Csak lassan ébredt tudatára, mit is művelt valójában. Lesütötte a szemét zavarában, és szégyenkezve kiszabadította magát a férje öleléséből.

– Azt hiszem, jobb, ha elmegyek – közölte minden átmenet nélkül.

Bill megértette az asszony nyugtalanságát, és akaratlanul is mosolyogva fogadta eltávolodását.

– Nekem úgy tűnik, hogy izzik még némi parázs a hamu alatt – jegyezte meg, miközben Fiona sietősen belebújt a kabátkájába.

Az asszony szeretett volna valami kijózanítót mondani, de valahogy elpárolgott a bátorsága.

– Foglaltatok asztalt nyolcra Jeanie-nél – hadarta vadul dobogó szívvel, majd szinte rohanva elhagyta az irodát.

Az utcán Fiona akaratlanul is végigsimította ujjával kissé duzzadt ajkát, mint aki még mindig nem akarja elhinni, mibe keveredett. Mind ez ideig szilárdan hitte, hogy ő meg Bill egyszer s mindenkorra végeztek egymással. Már annak idején is haragos, sértő szavakkal váltak el egymástól, és azóta sem következett be semmi olyan változás, amely enyhítette volna a köztük támadt feszültséget.

A bajok egyébként sokkal korábban kezdődtek, tulajdonképpen már az esküvőjük napján megmérgeződött a kapcsolatuk. Fiona szinte még most is látta maga előtt Maryt, amint birtokló mozdulattal magához öleli Billt.

Fiona jól emlékezett a feszült légkörre, Bill bosszús arckifejezésére. Ő pedig csak reszketett megalázottságában, és gyűlölni akarta Billt, de hasztalan, mert újra meg újra feltámadt benne a vonzalom.

Szex, semmi más, csak szex, állapította meg magában bosszankodva. Mégis amikor a karjában fekszem, úgy érzem, a kapcsolatunk több pusztán testi vonzalomnál.

Fiona mély lélegzetet vett. Nagyon jól tett neki a friss levegő, és úgy látszott, hogy a hűvös szél minden gondját, kétségét elfújja. Hetek óta ez volt az első napsütéses nap.

Az asszony átvágott a parkon. Kocsiját otthon hagyta, szívesen tette meg ezt az utat gyalog. Szorult helyzete ellenére hónapok óta nem érezte ilyen jól magát. A tavasz teszi, gondolta, miközben átlépett egy alacsony kőkerítésen, és a földeken keresztül hazasétált.

Fiona otthon valami leküzdhetetlen fáradtságot érzett, ezért ledőlt egy kicsit szundítani. Ébredés után még hosszan lustálkodott a fürdőkádban, hagyta, hogy a meleg víz jólesően ellazítsa a tagjait. Hirtelen azonban úgy hallotta, hogy a házban odalent van valaki.

Bill csak nem jön ilyen hamar értem! – gondolta riadtan, miközben gyorsan egy törülközőt csavart a teste köré. Idegesen kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, és kilépett a folyosóra. Óvatosan átkémlelt a lépcső korlátja fölött.

– Ki az? – kiabált le minden bátorságát összeszedve, toroka közben egészen kiszáradt a félelemtől.

– Csak én – válaszolta egy apró természetű, ősz hajú, idős hölgy.

– Nagyi! – sóhajtott fel Fiona megkönnyebbülten. – Majdnem szívinfarktust kaptam miattad, úgy megijedtem.

– Nahát, nahát! – mosolygott fel rá derűsen a nagymamája. – Sütöttem neked kenyeret, és hoztam néhány friss tojást is. – Egy pillanatra elhallgatott, majd cinkosan kacintva hozzátette: – Holnap biztosan nem egyedül fogsz reggelizni.

Fiona bosszúsan összeráncolta a homlokát.

– Tehát már mindent tudsz – sóhajtott lemondóan.

– Természetesen. Mrs. Gaygill azonnal felhívott, amint meglátta Bill kocsiját a posta ablakából. Megjegyzem, nagyon jól tette, mert te biztosan nem mesélted volna el.

– Nincs mit mesélni, nagyikám – felelte Fiona kedvetlenül. – Nem akarja megvásárolni a szeszfőzdét.

– Nagyszerű, ezek szerint egy gonddal kevesebb.

– Nem annyira, nagyikám – próbált magyarázkodni Fiona, de a nagymamája nem engedte, hogy végigmondja.

– Már dehogyisnem! Most legalább tisztán látsz. Szerintem egyébként is meglehetősen nyakatekert volt az a feltételezésed, hogy azért ment volna Amerikába, mert el akarja venni tőled a whiskylepárló üzemet. Ennek az égvilágon semmi értelme.

– Ahogy a házasságunknak sem. Te is beláthatod, nagyot hibáztam. Egyszerűen meggondolatlanság volt férjhez mennem valakihez, akit még alig ismertem. Tulajdonképpen csoda lett volna, ha jól sikerül ez az egész – magyarázta türelmesen Fiona, mert a világegyetem sem akarta megbántani a nagymamáját, akit annyira szeretett. Olyan volt a számára, mint az édesanyja, amióta tízévesen elveszítette a szüleit. Szerette és tisztelte, még akkor is, ha sok kérdésben nem értettek egyet.

– Minden lehetséges, ha valaki szerelmes – vágott huncut arcot az idős asszony, majd kíváncsian körülnézett, mintha azt várná, hogy az ifjú férj előbukkan valahonnan. – És most hol van?

– Még az irodában volt, amikor elindultam. Azt mondta, elmegy a bankba, hátha sikerül kialkudnia valami engedményt. Este egyébként együtt megyünk vacsorázni.

– Na látod! – kacagott fel győzedelmesen az idős hölgy. – Mondtam én, hogy minden rendbe jön köztetek. Adj neki még egy lehetőséget, Fiona! Te néha annyira makacs tudsz lenni – dorgálta meg kedvesen az unokáját.

Fionának fájdalmasan összeszorult a szíve. A nagymamája mindig sokkal egyszerűbbnek látta a dolgokat, mint ő.

– Majd gondolkozom rajta, nagy! – füllentette, pedig szilárdan eltökélte magában, hogy nem változtatja meg az elhatározását.

– Vegyél fel valami csinosabb ruhát! Ma reggel abban a kék kosztümben, Mrs. Gaygill szerint úgy nézél ki, mint valami apáca – jegyezte meg a kis öregasszony, majd meg sem várva unokája tiltakozását, sietősen távozott.

Fiona felsóhajtott. Szeretett vidéken élni, de tudta, hogy ennek is megvannak a maga hátrányai. Mrs. Gaygill hírszolgálatáé ezek közé tartozott.

Fiona bement a hálószobába, elővett egy fehér selyembugyit meg egy hozzá illő melltartót, majd habozva megállt a nyitott szekrény előtt. Az egyik ruhát túlságosan szertartásosnak találta, a másikat pedig túl rövidnek. Semmi esetre sem akart hiú reményeket ébreszteni Billben. Végül egy fekete nadrág mellett döntött, hozzá törtfehér, tisztagyapjú pulóvert és magas sarkú, fekete félcipőt választott. Szemügyre vette magát a tükörben, és pont az alkalomhoz illőnek találta az összeállítást. Ezután visszament a fürdőszobába, és addig kefélt a haját, amíg az selymes fény nem ragyogott. Ez a frizura kimondottan jól áll nekem, gondolta elégedetten. Ami azonban a látvány többi részét illeti, azzal már egyáltalán nem volt ilyen elégedett. Az arca sápadt, a szeme pedig karikás és fénytelen. Kelletlenül vette elő a szemfestékét, majd az ajkát is fénylő pirosra rúzsozta. Így már valamivel jobb lett az összkép. Kihozta a hálószobából a kiegészítőit meg a fényes fekete selyemkabátját, majd leszaladt a földszintre, hogy ott várja meg Billt.

Leült a nappaliban, és belelapozott egy folyóiratba. Hamarosan rájött azonban, hogy egyetlen cikk sem köti le a figyelmét. Bekapcsolta a tévét, de semmit sem talált, ami érdekelte volna. Idegesen fel és alá kezdett járkálni a szobában. Nevetséges, bosszankodott magában, tisztára úgy viselkedem, mint egy kisiskolás lány az első randevúja előtt! Amikor kintről felhangzott a férje autójának dudálása, olyan nagyot dobbant a szíve, hogy attól félt, azt még Bill is meghallja odakint.

A férfi hanyagul a kocsiajtónak támaszkodva várta.

– Szervusz, Fee! – üdvözölte érdes hangon.

Az asszony viszonzni szeretne volna a köszönését, de a szája annyira kiszáradt az izgalomtól,

hogy csak egy mosolyra futotta az erejéből.

Bill káprázatosan nézett ki. Padlizsánszínű, sötétlila kétsoros öltönye, hófehér inge kitűnően illett napbarnított arcához, világoskék szeméhez. Nagy lendülettel nyitotta ki a kocsiját, majd tartotta, amíg Fiona el nem helyezkedett odabent. Az asszony úgy siklott be mellette az ülésre, hogy még véletlenül se érhesse hozzá. A férfi jót mulatott ezen, majd becsapta az ajtót, és ő is beszállt.

– Nem felejtettél otthon semmit sem? – kérdezte kedvesen kötekedve, felidézve a régi időket, amikor számtalanszor fordult elő ilyesmi, ha együtt mentek valahová.

– Nem, semmit – válaszolta az asszony kissé reszkető hangon.

Bill áthajolt hozzá, fanyar arcszészének illata megcsapta Fiona orrát. Az asszony gyorsan elfordult, és tüntetően kinézett az ablakon.

– Fee – suttogta a férfi, majd gyengéden megfogta felesége állát, és maga felé fordította. A következő pillanatban szája már az asszony ajkára tapadt.

Fiona olyan szenvedéllyel viszonzta a csókját, amit addig el se tudott volna képzelni magáról. Kicsivel később azonban visszahúzódott, és komolyan szégyenkezett, amiért ismét gyengének mutatkozott. Roppant megalázónak érezte, hogy ennyire ki van szolgáltatva a férfi vonzerejének. Zavarában megint az ablakra szegezte a tekintetét, és egész úton egy szót se lehetett kihúzni belőle.